

til Undervisning eller oplysende Foredrag, til Udflugter i Naturen, til Rejser o. s. v., til alt det, som Folk under vanskelige økonomiske Kaar dog en Gang imellem kunne tillade sig for at højne, forskønne og forædle deres Tilværelse. Alt dette gør en Skat Indhug i, enten den saa er en Forbrugsskat eller en Indtægtsskat, den tager fra det meget lille Beløb, som de fleste Mennesker have ud over, hvad Livets strenge Nødvendighed kræver, og kunne ofre paa deres Aandsudvikling. Det er ikke noget særligt for denne Skat, det kan siges om alle Skatter. Det maa ikke glemmes, at hvis vi ikke ville vedtage denne Skat, saa bliver man nødt til med et tilsvarende Beløb at forhøje andre Skatter. Nej, lad os tage Sagen ganske praktisk: Er dette et Forbrug, som er i Stand til at bære en Skat, er det et Forbrug, der er tilstrækkelig stabilt til at bære Skatten, og et Forbrug, der viser en Skatteevne? Jeg tror, at man maa svare Ja til begge Dele, og kan man det, er Skatten dermed i Virkeligheden retfærdiggjort.

Til det ærede 3die Medlem for 3die Kreds (Knuth) skal jeg sige, at jeg naturligvis vil tage hans Henstilling under Overvejelse. Jeg tror ikke, det lader sig gøre at fritage Væddeløb for Skatten. Det vil jeg ikke stille i Udsigt. Men Spørgsmaalet, om det skal være en Billebeskatning, eller det skal være en Bruttobeskatning, skal selvfølgelig blive taget under Overvejelse.

Brandes: Jeg skal forsøge at svare den højtærede Finansminister kortest muligt. Jeg har det Indtryk, at Landstinget ønsker, at denne Forhandling skal føres til Ende snarest muligt.

Jeg skal begynde med en ganske personlig Bemærkning. Det er anden Gang, at den højtærede Minister overfor mig gør det Argument gældende, at jeg som Finansminister i den korte Tid, jeg var det, ikke beskæftigede mig med nye Skattelove, ikke søgte at forberede Arbejdet paa at skaffe Staten nye Indtægter. Jeg havde egentlig troet, at det var en Vittighed fra den højtærede Finansministers Side, da han første Gang anførte det. Nu anførte Ministeren det igen. Jeg kan umuligt tro, at den højtærede Minister mener det alvorligt. Jeg var Finansminister med et ret stort Arbejde indtil den 20. Maj, og fra den 15. April begyndte der en Valgkamp varende til den 20. Maj. Den 20. Maj faldt i Virkeligheden Ministeriet Zahle, at det ikke faldt reelt, laa i, at den højt-

ærede Finansminister og hans Kolleger endnu en Tid havde Betæneligheder ved at overtage det næste Ministerium, Betæneligheder, som de Gudskelov senere overvandt, og befriede os saa fra Magtens Byrde. Men sikkert er det, at den højtærede Finansminister ikke for Alvor kan mene, at den Tid, der var levnet mig til at arbejde paa nye Forslag, kunde være tilstrækkelig for mig, naar han selv, der, hvis jeg ikke tager fejl, blev Minister den 5. Juli, ikke kunde blive færdig med disse Skatteforslag før ind i det nuværende Aar. Naar den højtærede Finansminister maatte bruge saa mange Maaneder til at faa sine Skattelove frem i, og jeg synes unægtelig ikke, at de ere saa stærkt udarbejdede, at dette Arbejde ikke kunde tænkes gjort i kortere Tid, saa maa han kunne indrømme mig, at der ikke for det Ministerium, jeg sad i, og ikke for mig som Finansminister var tilstrækkelig Anledning til at begynde Arbejdet paa Skatteforslagene, oven i Købet naar man, som vi og det med Rette, var i stor Tvivl om, hvorvidt der af Befolkningen vilde gives os Lejlighed til at fortsætte vort Arbejde. Jeg ansaa det virkelig for en Spøg af den højtærede Minister, første Gang han gjorde dette Argument gældende overfor mig. Men da han nu gjorde det gældende anden Gang, har jeg været nødt til at svare derpaa, skønt jeg næsten undser mig for at optage Tingets Tid med at gøre opmærksom paa noget saa selvfølgeligt.

Den højtærede Minister opfordrede naturligvis Landstinget til at vedtage de forskellige Forslag, der skulle bringe Staten nye Indtægter. Han sagde overfor mig, at det var mærkeligt, naar jeg overhovedet mente, at der skulde skaffes saa store Indtægter, som jeg har gjort gældende, at jeg da ikke straks vilde være med til at skaffe disse forholdsvis smaa, men dog for Staten ikke uden Betydning værende Indtægter, som der her er Tale om. Hertil skal jeg sige, at den højtærede Finansminister mener jo, at der ingen Nødstilstand er, at vi overhovedet bør vente, men naar man mener dette, begriber jeg ikke, hvorfor man ikke ogsaa kan vente med disse Forslag nu, da man ikke kan overse Situationen ganske, som den vil komme til at foreligge for os i September—Oktober. Jeg synes, at den højtærede Minister maatte være lige saa interesseret som ethvert Medlem i dette Ting i at faa den hele Finanstillstand forelagt for sig, inden han begyndte at lovgive, især naar han ikke, som vi andre, gaar ud fra,